

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **R. C. R. M.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
Kovářská 4, 190 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, IČ 00007064**
odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. listopadu 2019, č. j. OAM-145/LE-LE05-P06-R2-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou podanou dne 5. 12. 2019 rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“ nebo „správní orgán“) ze dne 7. 11. 2019, č. j. OAM-145/LE-LE05-P06-R2-2016, kterým mu ústřední správní orgán

neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce nejprve zopakoval svůj azylový příběh a následně shrnul žalobní námitky do 4 žalobních bodů.

1. Pochybení ve vztahu k zastaralosti a rozmanitosti použitých zpráv o zemi původu

3. Předně žalobce poukázal na použití zastaralých zpráv o zemi původu, kdy je dle jeho názoru nevhodné, aby bylo vycházeno ze zpráv z roku 2017, pokud bylo rozhodnutí vydáno koncem roku 2019. Zastaralost zpráv zavinil správní orgán, když nezákonně zastavil řízení. Tato vada musela být zhojena soudem a napadené rozhodnutí tak bylo vydáno až po několika letech. Žalovaný si ale neobstaral nové zprávy o zemi původu, vyjma diplomatické nóty Velvyslanectví Kubánské republiky, která ale nemůže naplňovat podmínky § 23c zákona o azylu, jelikož nelze očekávat, že by tento uznal porušování lidských práv na Kubě. Jako jediný zdroj informací z roku 2019 tato nota nenaplňuje podmínky vymezené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2019, č. j. 1 Azs 105/2008-81.
4. Pokud by správní orgán k aktualizaci zpráv přistoupil, bylo by mu zhoršující se postavení komunity LGBT známo. Stejně tak skutečnost, že v květnu 2019 došlo k zákazu pochodu Pride v Havaně. Osoby, které se i přes zákaz zúčastnily, byly zatčeny. Tyto skutečnosti dosvědčují články, které žalobce navrhl provést jako důkaz. Současně dochází ke zhoršení politické situace na Kubě, zejména co do svobody projevu.
5. Dále je třeba namítnout, že žalovaný sice uvedl, že jako podklady pro rozhodnutí použije i vypočtené materiály předložené žalobcem (fotografie jizev, důkaz o konfrontaci policií, vlastnoruční vyjádření), dále však s nimi v odůvodnění nepracuje. Na pochybení žalovaného co do řádného zjištění skutkového stavu ve věci zranitelnosti žalobce poukázal i Nejvyšší správní soud, v rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 Azs 312/2016 v řízení o žalobcově nezákonném zadržení v příjímacím středisku.
6. Obdobně jako v řízení o zbavení žalobcovy svobody postupoval správní orgán nekvalitně a nezákonně, když nezjistil všechny relevantní skutečnosti. Zastaralé zprávy pocházející z vlastních či diplomatických zdrojů, nezachycující výboj postavení LGBT komunity a ignorující důkazní materiály a prohlášení žalobce působí nezákonnost rozhodnutí.

2. Pochybení ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu

7. Dále poukazuje žalobce na zjevně nesprávný výklad pojmu „politická práva a svobody“. Tento pojem však nelze vykládat v užším smyslu slova, ale v souladu s hlavou druhou Listiny základních práv a svobod. Jde tedy např. i o právo na svobodu projevu či právo pokojně se shromažďovat.
8. Žalobce již dříve uvedl, že byl terčem násilí stran policie a to jak na ulici, tak v místě jeho bydliště, kdy byl legitimován, bylo mu vyhrožováno a nadáváno v souvislosti s jeho sexuální orientací. Častokrát policie zavekla z parku, ve kterém se scházeli muži menšinové sexuální orientace, několik osob do policejního auta, kde je následně „vyslýchala“. Takto byl žalobce „vyslýchán“ opakovaně, přičemž toto bylo doprovázeno

nadávkami. V jednom případě byl žalobce zbit, byly mu zlomeny obě ruce a byl zraněn na obličeji. Krom toho byl žalobce podrobován legitimaci, aniž by se dopustil jednání v rozporu se zákonem. Žalobce fotografie zranění a své prohlášení předložil ve správním řízení, žalovaný se ale těmito důkazy nezabýval. Pouze byly zmíněny jako doplňující podklad pro vydání rozhodnutí ve věci, jejich role v úvaze správního orgánu však nastíněna nebyla.

9. Přestože § 12 písm. a) zákona o azylu nelze vykládat jako aplikovatelný toliko při členství v určité politické straně, žalobce zjevně projevoval konkrétní nesouhlas s politickým režimem na Kubě, což sdělil i během pohovorů. Krátce před odjezdem ze země původu se stal členem politické strany Frank Pais. O tomto politickém uskupení si ale žalovaný neobstaral jedinou zprávu a nevěrohodnost tvrzení dovozuje pouze z toho, že toto bylo uvedeno až v doplňujícím pohovoru. Do doby doplňujícího pohovoru měl však žalobce pouze jediný pohovor ve věci a to téhož dne, kdy poskytl údaje k podané žádosti.

3. Pochybení ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu

10. K posouzení rizika pronásledování nemůže být pouze to, zda je situace LGBT komunity na Kubě kritická, či zda tento stát činí dílčí pokroky. Hlavním hlediskem musí být posouzení konkrétní situace žalobce. Tento byl opakovaně cíleně zadržován a fyzicky napadán policií, včetně vyhledání v místě bydliště oblastním velitelem z důvodu jeho sexuální orientace. V reakci na to správní orgán pouze uvedl, že násilí policie nepovažuje za projev oficiální politiky státu. Pronásledování však nemusí být projevem oficiální politiky, neboť pronásledováním je dle § 2 odst. 4 zákona o azylu závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování. Správní orgán opomněl, že i jednání, které není projevem oficiální politiky státu, ale je státem trpěno, lze považovat za pronásledování.
11. V části napadeného rozhodnutí vzal správní orgán evidentně na vědomí, že žalobce byl napaden policií, zároveň mu však vyčetl, že se neobrátil na státní orgány s žádostí o pomoc. Takový postup je dle žalobce nesrozumitelný. Jak tento uvedl již ve svém prohlášení, poté, co mu byly zlomeny ruce, obrátila se jeho matka na policii, nicméně bez výsledku. Naopak to vyvolalo zájem o jeho osobu. Na toto tvrzení ale správní orgán nikterak nezareagoval. Obdobnou zkušenost měla i matka žalobce, se kterou bylo vedeno samostatné správní řízení. Správní spis vedený v její věci a její výslech navrhuje žalobce provést jako důkaz. Nemůže obstát ani tvrzení, že nešlo o cílené jednání policie, když si lze jen těžko představit cílenější postup, než vyhledání žalobce v místě bydliště nebo opakované příjezdy na místo, kde se vyskytují LGBT osoby. Je alarmující, že brutální zásah v parku hodnotí žalovaný jako „nutnost zasáhnout“.
12. Správní orgán ve svém rozhodnutí zpochybňoval, že byl žalobce zadržován policií z důvodu sexuální orientace a že ze stejného důvodu byl diskriminován v zaměstnání. Tento ale poskytl konzistentní výpověď, kterou podložil dalšími důkazy. K diskriminaci v zaměstnání pak žalobce též uvedl dostatek podrobných informací. Je možné, že tyto informace považuje za nevěrohodné z důvodu absence kauzálního nexu proto, že rozhodl na základě neaktuálních zpráv. Dále není jasné, proč považuje správní orgán za nevěrohodnou diskriminaci LGBT osob v zaměstnání, když sám uvedl, že diskriminace

LGBT komunity byla tématem protestního pochodu proti homofobii. Tento rozpor je následně ještě prohlouben, když žalovaný diskriminaci připouští, ale zároveň podotýká, že se žalobce mohl obrátit na policii. K časovému odstupu od prvního aktu pronásledování žalobce uvádí, že pronásledován byl po několik let až do okamžiku vycestování. I kdyby tento časový odstup byl dán, nevylučuje možné pronásledování v případě návratu. Navíc je podstatné, že žalobce těsně před odjezdem čelil výhrůzkám možného uvěznění pro příživnictví od velitele čtvrti.

4. Pochybení tkvící v neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu

13. V posledním z žalobních bodů žalobce předně rozporuje nevypořádání se s existencí rizika mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Analýza rizik dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu tak není kompletní. Zákon o azylu mučení nedefinuje, proto je závazná definice uvedená v Úmluvě proti mučení ze dne 10. 12. 1984. V projednávané věci popsal žalobce nejméně jeden příklad fyzického a psychického násilí ze strany policie, kdy šlo o *„úmyslné působené fyzické a duševní utrpení, s cílem potrestat jej za jednání, jehož se dopustil“*. Správní orgán nezkoumal, zda žalobce mučen byl a zda mu mučení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu hrozí.
14. K tvrzení žalovaného o zlepšující se situaci LGBT komunity odkazuje žalobce jednak na již poukazovanou zastaralost zpráv o zemi původu, jednak na nepřihlídnutí k předloženým důkazům. Souběžně se zhoršením ve vztahu k LGBT osobám žalobce poukazuje i na špatnou či zhoršující se situaci na Kubě, kdy v září 2019 několik mezinárodních organizací kritizovalo Kubu za znemožnění svobody tisku a zatčení novináře. Znepokojení nad situací vyjádřil i Evropský parlament. Na potlačování lidských práv dále upozornila Zpráva amerického ministerstva zahraničí z 20. dubna 2018.
15. K možnosti řešení situace žalobce dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) tento uvádí, že není možné, aby vycestoval zpět na Kubu, kde by požádal na české ambasádě o pobytové oprávnění, jelikož v zemi původu mu hrozí pronásledování z důvodu jeho sexuální orientace. Má za to, že podruhé by mu státní orgány nedovolily vycestovat. K možnosti vycestování pak není relevantní, zda Kubu opustil legálně, kdy je třeba zdůraznit, že zemi původu neopustil na základě vydaného povolení, ale na základě bezvízového styku s Ruskem. V případě návratu do země po několika letech ve spojení s absencí pobytového oprávnění bude zřejmé, že požádal v zahraničí o azyl. Rovněž si žalobce po 2 letech neprodloužil pas, což je vyžadovaný administrativní krok. Organizaci zastupující žalobce je znám případ žadatele o azyl zadrženého z důvodu pokusu o získání mezinárodní ochrany. Při návratu tak žalobci hrozí jak porušení práva na osobní svobodu, tak porušení zákazu ponižujícího zacházení. Žalobce upozorňuje, že na Kubě nedošlo k žádné pozitivní zdokumentované změně, týkající se osob, které v zahraničí požádaly o azyl. O tom svědčí i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Az 68/2017-58, dle kterého nedošlo od roku 2015 k žádné výrazné změně. *„V rozhodnutí ze dne 2. 4. 2015 žalovaný zdůraznil neuspokojivou situaci na Kubě nevylučující žalobcovu perzekuci, nadále platnou regulaci výjezdu některých osob, přísné podmínky pro získání pasu, trestání disentu, udržování atmosféry strachu, svévolná krátkodobá věznění, absenci práva na spravedlivý proces, podřízenost soudů výkonné a zákonodárné složce moci, kontrolu médií vládou včetně internetu, represe proti svobodě projevu a lidskoprávním aktivistům a nelidské podmínky ve věznicích včetně*

nemožnosti nápravy pomocí stížností.“ Citované závěry jsou v rozporu se zdroji, převážně z roku 2017, na které žalovaný odkazuje. Nótu zastupitelského úřadu Kuby nelze považovat za kredibilní zdroj.

16. Žalobce má v České republice partnerku a nezletilou dceru. Nebylo by v nejlepším zájmu dítěte, pokud by žalobce musel vycestovat a jeho dcera tak neměla možnost se s ním setkávat. Jelikož rodina nesmí vycestovat z České republiky, nelze tvrdit, že může právo na rodinný život realizovat v zahraničí, rovněž nelze tvrdit, že mu nic nebrání v úpravě pobytu v zahraničí a to z důvodu hrozícího pronásledování.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný popřel oprávněnost uvedených námitek a odkázal na obsah správního spisu. Žalobce sice tvrdil svůj nesouhlas s politickým režimem na Kubě, avšak nikdy své protirežimní názory nešířil veřejně a za své politické názory nebyl nikdy zadržen, trestně stíhán či oficiálně obviněn. Při posuzování vstupu do strany Frank Pais několik dní před odjezdem ze země má žalovaný závažné pochybnosti o věrohodnosti výpovědi žalobce, která je dle správního orgánu účelově vygradovaná ohledně jeho údajných aktivit s cílem dosažení pozitivního rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu. To lze usuzovat zejména z toho, že tuto skutečnost začal žalobce tvrdit až během doplňujícího pohovoru konaného 2 roky po podání žádosti.
18. K vyhrožování vedoucím čtvrti žalovaný uvedl, že i v tomto případě má pochybnosti o věrohodnosti výpovědi. Žalobce sám v průběhu pohovoru uvedl, že vedoucí čtvrti mu sdělil, že pokud nebude pracovat nebo studovat, což je na Kubě trestné, mohl by být uvězněn. Souvislost s jeho politickou aktivitou původně vůbec netvrdil a i později uvedl, že jde pouze o jeho domněnku. Rovněž je třeba podotknout, že žalovaný vycestoval ze země zcela legálně, cestovní pas mu byl vydán bez problémů.
19. K námitce autoritářského režimu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004, dle kterého samotná existence autoritářského a nedemokratického režimu neznamená, že každý občan je přímo nebo zprostředkovaně vystaven takovému negativnímu vlivu. Situace v zemi, co do dodržování lidských práv a politických svobod, je významným faktorem svědčícím ve prospěch důvěryhodnosti tvrzení, nicméně pokud žadatel žádné diskriminaci nečelil nebo takové skutečnosti ani netvrdí, nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
20. Dle žalovaného je azylový příběh žalobce jeho právní zástupkyní přetvářen ve snaze vytvořit azylově relevantnější příběh. Žalobce během správního řízení tvrdil pouze dva incidenty s policií. Jedním z nich je rvačka zhruba 30 osob v parku, kdy následně zasahovala policie. Dle žalovaného není při tak masivním střetu spojeného se zásahem policie možné určit, od kterého účastníka sporu či zásahu proti němu, žalobce zranění utrpěl. Dle názoru žalovaného nebylo jednání vedeno zájmem o sexuální diskriminaci žalobce. Tvrzení o častém scházení homosexuálů a bisexuálů nemůže být relevantní, jelikož dle popisované situace zasahovala policie proti narušení veřejného pořádku.
21. K druhému incidentu došlo dva dny před odjezdem žalobce z Kuby, kdy byl legitimován policistou. Možnost vyžádat si osobní doklad jakékoli osoby na veřejném prostranství je zcela zákonným oprávněním, a to i v České republice. Pokutování v případě neuposlechnutí pokynu policie je zcela legitimní činností policie. Nadto je třeba

podotknout, že si žalobce ani v tomto případě na postup policie nestěžoval, zaplatil pokutu a bez problému odcestoval dva dny nato ze země.

22. K nemožnosti nalézt zaměstnání z důvodu sexuální orientace a z toho plynoucí nelegální práce, žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal aktivní snahu o nalezení pracovního místa. Prvotní tvrzení, že nemohl nalézt práci z důvodu své sexuální orientace, žalobce později změnil tak, že zaměstnání nemohl nalézt zejména proto, že svou vinou nedokončil středoškolské vzdělání. Pro teorii o důvodu založeném na sexuální orientaci tak nejsou žádné důkazy. V souvislosti s nelegální prací žalobce, resp. s jeho nezaměstnaností je třeba připomenout, že jde o jednání, které je na Kubě trestné a zájem o jeho osobu tak byl zcela legitimní.
23. Žalovaný rovněž poukázal na to, že žalobce navzdory své odlišné sexuální orientaci dlouhodobě žije ve společné domácnosti se ženou, státní příslušnicí Ázerbájdžánu, a není tak důvod, proč by se měl vymykat většinové populaci. Ekonomických obtíží země původu si pak žalovaný je vědom, je ale nucen konstatovat, že ekonomická nouze nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, ledaže by ekonomická opatření skrytě mířila proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině. To ale v posuzované věci zjištěno nebylo. Žalobce si zaměstnání nemohl nalézt, jak sám uvedl, z důvodu neukončeného středoškolského vzdělání. Dle žalovaného žalobci nic nebrání, aby studium po svém návratu dokončil. Při pobytu v České republice si žalobce nezažádal o povolení k práci ani se nepokusil o integraci do české společnosti, byť mu v tom zde nebrání ani režim ani jeho sexuální orientace.
24. O postavení osob s odlišnou sexuální orientací si správní orgán opatřil aktuální informace. Dále žalovaný uvádí, že povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu řízení uvedl, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2004, č. j. 5 Azs 222/2004. Žalovaný si opatřil jako podklad pro rozhodnutí širokou škálu informací o zemi původu. S těmito měla právní zástupkyně možnost se seznámit, nicméně ta tohoto práva nevyužila. K fotografiím a k prohlášení žalovaný uvedl, že tyto pečlivě zhodnotil a dokumenty přijal jako potvrzující a doplňující výpověď žalobce. Právní zástupkyně se mohla seznámit s obsahem podkladů a vyjádřit se k nim, nynější obecné námitky ale nejsou způsobilé zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí. Námitka týkající se porušení § 23c zákona o azylu je pak neopodstatněná, jelikož shromážděné informace neodporují charakteristikám uvedeným v tomto ustanovení.
25. Žalovaný nemůže souhlasit ani s náhledem žalobce na konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky, jelikož se tyto zabývají vymezení a podmínkách konzulárních služeb v obecné rovině. Obdobně pak překlad ze 44. čísla Úředního věstníku Kubánské republiky, který obsahuje jen obecně platné právní předpisy. Na novelizaci migračního zákona ostatně odkazují i jiné zdroje a žalobce nepředkládá žádné akceptovatelné důkazy, kterými by tyto informace zpochybnil.
26. K námitce neudělení humanitárního azylu odkazuje žalovaný na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, nebo rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, která došla k závěru, že humanitární azyl lze udělit jen v případě hodném zvláštního zřetele a není na něj právní nárok. Samotné správní rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda jsou v souladu s pravidly logického

usuzování, a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Otázkou se zabýval i Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02, uvedl: „že jednotlivým principem je diskreční pravomoc správního orgánu, do níž soudům nenáleží zasahovat, leda by správní orgán nedospěl ke svému rozhodnutí řádným procesním postupem, nebo by jeho rozhodnutí nebylo řádně a logicky odůvodněno.“

27. K námitce rodinných vazeb je pak nutné připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu. Rovněž je třeba připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016-31, který poukázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva, dle kterého pokud byl rodinný život založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý, je zásah do soukromého a rodinného života cizince v podobě vyhoštění nepřiměřený pouze výjimečně. Ohledně porušení Úmluvy o právech dítěte žalovaný poukázal např. na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 12. 2018, sp. zn. 50 Az 6/2018, dle kterého nelze z čl. 3 Úmluvy o právech dítěte dovodit, že by měly státy povinnost udělit mezinárodní ochranu každému dítěti, které o ni požádá.
28. K zásadě non refoulement odkázal žalovaný na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2009, sp. zn. 1 Az 18/2008. Co do přání žalobce vést život v České republice žalovaný odkazuje na zákon o pobytu cizinců.
29. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, pro které by bylo možné ho považovat za kritika režimu. Žalovaný zohlednil jak obecnou situaci na Kubě, tak i z konkrétních okolností případu. V souvislosti s žalobcem prezentovanými dopady opuštění Kuby na dobu přesahující 24 měsíců žalovaný opětovně odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018: „Závěr žalovaného, že udělení doplňkové ochrany není nutné s ohledem na skutečnost, že stěžovatelka může být v zemi původu dle nového migračního zákona repatriována, aniž by jí reálně hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a poté bude ve stejném postavení jako každý jiný kubánský občan, zatímco starý migrační zákon repatriaci emigrantů v zásadě neumožňoval, je v souladu se zjištěním, jak je nová právní úprava v praxi aplikována.“
30. K neudělení doplňkové ochrany správní orgán uvedl, že žalobce v průběhu řízení neuvedl nic, co by mohlo být podraženo pod vážnou újmu dle § 14a zákona o azylu, byť žalovaný nezpochybňuje, že politický režim na Kubě je značně uzavřený.
31. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Replika žalobce

32. V reakci na námitku žalovaného, že žalobce během policejní razie zranila přesně neidentifikovatelná osoba, tento sdělil, že není srozumitelné, zda žalovaný konstatuje, že nelze zjistit konkrétní policisty, kteří ho zranili, nebo zda se jedná o úvahu naznačující, že ke zranění došlo jiným spoluobčanem. Co do první varianty žalobce uvádí, že svou obavu neváže na konkrétní policisty, ale na možné násilí ze strany kteréhokoli státního orgánu. K druhé verzi žalobce uvádí, že takováto teorie nemá oporu ve spise. Dále doplňuje, že jednání policie vůči LGBT komunitě je zcela beztrestné.
33. K argumentu, že si žalovaný obstaral nové objektivní informace o zemi původu, žalobce uvádí, že šlo pouze o stručnou zprávu Ministerstva zahraničních věcí, která byla nadto

obstarána až v reakci na žalobní námitku. Krom stručnosti nese tato zpráva i prvky nesrozumitelnosti a není z ní zřejmé, z čeho správní orgán dovozuje zlepšení postavení LGBT osob, když všechny body, které lze vztáhnout na žalobce, potvrzují jeho výpověď.

V. Jednání soudu

34. Zástupkyně žalobce odkázala na obsah žaloby a následně shrnula její hlavní body. Předně uvedla, že žalobce byl obětí fyzického i psychického násilí z důvodu své sexuální orientace, kdy byly žalobci zlomeny obě ruce. Zástupkyně rovněž žalovanému vytkla, že rozhodnutí bylo vydáno na základě zastaralých zpráv o zemi původu. Nesprávný postup správního orgánu již vyslovil i Nejvyšší správní soud, dle kterého byl žalobce nezákonně zadržen v Příjímacím středisku Václava Havla, když nebylo zjištěno, zda je žalobce zranitelnou osobou. K pochybení došlo i ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce projevoval svůj nesouhlas s vládnoucím režimem a byl členem hnutí Frank Pais, s tímto faktem ale žalovaný ve svém rozhodnutí nikterak nepracoval. Správní orgán pochybil i neudělením mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce nesouhlasí ani s kvalifikací násilí policie, kterou nepovažuje za oficiální projev politického režimu na Kubě. Dle zástupkyně žalobce však jde o projev pronásledování dle zákona o azylu. Výtka žalovaného, že se žalobce neobrátil na státní orgány o pomoc, je nesrozumitelná. Žalobce byl napaden policií, tudíž nedává smysl, aby se obrátil na stejné orgány, které se dopustily napadení. Ke spekulaci, zda byl žalobce napaden v parku policisty nebo ostatními účastníky, žalobce uvádí, že ho policisté bili obuškem a následně ho se zlomenýma rukama vyslýchali v policejním autě. Dále je nesrozumitelné, proč žalovaný některé části výpovědi žalobce považuje za věrohodné a některé nikoliv. Není tak jasné, jakými vodítky se žalovaný při hodnocení výpovědi řídil. Zástupkyně žalobce rovněž uvedla, že podstatou bisexuální orientace je přitažlivost k mužům i ženám, není tak rozhodné, že aktuálně žije se ženou. Pochybením správního orgánu bylo i neudělení doplňkové ochrany. Žalovaný opomněl analyzovat riziko mučení v případě návratu. Řešení situace žalobce prostřednictvím zákona o pobytu není možné, jelikož pro takovýto postup by se žalobce musel vrátit zpět na Kubu, v takovém případě by se ale žalobce vystavil nebezpečí pronásledování a je přesvědčen, že by mu státní orgány neumožnily znovu vycestovat.
35. Pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že důvody z roku 2011 a ze září 2016 se v podání zástupkyně žalobce slévají, kdy jde z její strany o snahu o vygradování azylového příběhu azylově relevantním směrem a to například obecnými formulacemi typu „žalobce se stal obětí závažného fyzického a psychického násilí“. V otázce zmíněné rvačky v parku pověřená pracovnice uvedla, že tato se udála 5 let před tím, než žalobce vycestoval. Neexistuje tak žádná příčinná souvislost mezi tímto incidentem a jeho vycestováním. K nemožnosti stěžovat si na postup policistů žalovaný uvedl, že i v každé demokratické zemi má v případě takového zásahu policie možnost se bránit, a to u nadřízených složek. Takový postup však žalobce nezvolil. K sexuální orientaci žalobce je třeba dodat, že nejprve tvrdil, že je homosexuálem, později již mluvil o bisexualitě a nyní má rodinu a dvouletou dceru. Jak plyne ze zpráv z roku 2017 i ze zprávy přiložené k vyjádření k žalobě, která byla vyhotovena po vydání napadeného rozhodnutí, LGBT komunita nečelí zvýšenému zájmu ze strany státních orgánů. I co do členství ve straně Frank Pais došlo ze strany žalovaného k relevantnímu vypořádání, a to na str. 9

napadeného rozhodnutí. Složitost procesu získání pobytového oprávnění nemůže být důvodem pro získání ochrany dle zákona o azylu.

36. Následně soud konstatoval v žalobě navrhované důkazní prostředky, a to články z roku 2019, které byly v žalobě citovány. V článku BBC z 12. 5. 2019 bylo uvedeno: *„Řada aktivistů za práva gayů byla zatčena po střetu s policií na nepovoleném pochodu pride v hlavním městě Kuby, Havaně. Sobotní události následovaly po neočekávaném zrušení státního 12. ročníku pochodu proti homofobii ze strany komunistických orgánů.“* Dále byl proveden jako důkaz článek Global Citizen z 16. 5. 2019, který uvádí: *„Rozhodnutí [zákazu] se zdá být součástí širšího utlumení LGBTQ práv napříč zemí, takže místní aktivisté se rozhodli vzít věc do vlastních rukou a uspořádat vlastní pochod pride 12. května. Desítky lidí přišly na pochod, nesly duhové vlajky a vyjadřovaly solidaritu v ulicích hlavního města. Dost brzy nicméně policie v civilním oděvu začala rozbíjet lidi a nakonec zatkla tři účastníky dle New York Times.“* a článek New York Times z 12. 5. 2019, který uvádí: *„Národní centrum označilo alternativní pride jako „provokaci“ a několik aktivistů sdělilo, že obdrželi výhrůžky buď anonymně na sociálních médiích, nebo ze strany státní bezpečnosti osobně, aby se neúčastnily – což je nezastavilo. (...) Tento moment označuje „předtím“ a „potom“ pro lesbickou, gay, bisexuální a transgender komunitu, ale také pro kubánskou občanskou společnost obecně, uvedl o pochodu pride Maykel González Vivero, nezávislý novinář a LGBT aktivista.“*
37. Zástupkyně žalobce v reakci na vyjádření žalovaného o snaze gradovat azylový příběh uvedla, že se domnívá, že naopak dochází k bagatelizaci situace žalovaným. K údajně chybějící příčinné souvislosti pak dodala, že napadení v parku svědčí jak o diskriminaci LGBT osob, tak i přímo žalobce. Stejně tak výpověď z práce pro sexuální orientaci nebo vyhrožování uvedením na seznam nepracujících. Obrácení se na nadřízené složky policie je pouze možností teoretickou, kdy žalovaný nezkoumal, zda je tato možnost reálná. Zástupkyně rovněž uvedla, že žalobce nikdy netvrdil, že je čistý homosexuál, nýbrž bisexuál, přičemž je důležité, že ho tak vnímá strana, která ho pronásleduje. Rovněž vyjádřila nesouhlas s tím, aby zpráva přiložená k vyjádření žalovaného byla posuzována ex nunc, jelikož z ní při rozhodnutí nemohl žalovaný vycházet.
38. Během jednání byly navrženy k provedení důkazní prostředky a to printsreeny z facebookové stránky žalobce. Ty mají prokazovat, že sexuální orientace žalobce je na Kubě řadě lidí známa, že mu bylo v případě návratu na Kubu vyhrožováno předáním osobních údajů příslušným úřadům. Rovněž došlo ke snaze neznámé osoby přihlásit se na facebookový účet žalobce a k hanebným urážkám od jednoho z uživatelů. Žalobce přidává na facebook videa o dění na Kubě a potlačování lidských práv. Jde např. o fotky cely, ve které byl po jednu noc umístěn, videa o zacházení s politickými odpůrci. Žalobce je členem dvou politických hnutí kubánských občanů, ve kterých se angažuje. K provedení byla rovněž navržena videa z žalobcova facebooku. Návrh na provedení důkazních prostředků byl usnesením zamítnut, kdy soud dospěl k závěru, že není důvodné tomuto návrhu vyhovět v soudním řízení. Pokud by soud došel k závěru, že navrhované důkazní prostředky měly být provedeny již v průběhu správního řízení, byl by to důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.
39. V konečném návrhu zástupkyně žalobce odkázala na již uvedené a připomněla, že žalobce má oprávněný strach z návratu do země původu z důvodu své sexuální orientace a dále proto, že podal žádost o mezinárodní ochranu, když Kuba takové občany

perzekvuje. Napadené rozhodnutí proto navrhla zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

40. Pověřená pracovnice žalovaného ve svém konečném návrhu uvedla, že setrvává na svém názoru, že rozhodnutí je věcně i právně správné, kdy intenzita jednání, kterému byl žalobce vystaven, nedosahuje azylově relevantní intenzity, což nebylo prokázáno ani v proběhlém soudním řízení. Pokud se žalobce obával po zmíněném incidentu represí, měl vycestovat již v roce 2011. Žalobu navrhla jako nedůvodnou zamítnout.

VI. Posouzení věci krajským soudem

41. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Po projednání věci při nařízeném jednání dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
42. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 9. 10. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 11. 10. 2016 žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Kubánské republiky. Je bez náboženského vyznání a nikdy nebyl politicky angažován. Později vypověděl, že má v České republice partnerku ázerbajdžánské národnosti a nezletilou dceru. Z Kuby vycestoval se svou matkou dne 8. 9. 2016 letecky do Moskvy s mezipřistáním ve Frankfurtu. Po měsíci stráveném v Moskvě pokračovali letecky do Skopje s mezipřistáním v Praze, kde žalobce dne 9. 10. 2020 požádal o mezinárodní ochranu. Vyjma České republiky v žádném státě Evropské unie nepobýval.
43. Během pohovorů žalobce uvedl, že Kuba je uzavřená země a nedovoluje bez dalšího svým občanům vycestovat. Proto zvolil cestu přes Rusko, se kterým má Kuba bezvízový styk a on tak neměl s vycestováním problém. Jako důvod opuštění země původu uvedl nesouhlas s tamním režimem, násilné chování policie k jeho osobě a panující homofobie, která ho vedla k myšlenkám na sebevraždu.
44. K násilnému chování k osobě žalobce tento uvedl, že v březnu 2011 byl součástí hromadné potyčky v parku. Zasahující policisté místo jejího rozeznání přistoupili k bití přítomných, v důsledku čehož skončil žalobce v nemocnici. Dle jeho názoru policie pouze využila příležitosti zbít příslušníky sexuálních menšin, kteří se v parku schází. Žalobce měl zlomené obě ruce a zranění v oblasti úst. Z důvodu hospitalizace a následného domácího léčení přišel o práci. Následně jeho matka vznesla obvinění proti dvěma příslušníkům revoluční policie, což ale nevedlo k vyřešení situace a naopak byl žalobce při různých příležitostech pokutován. Až do roku 2016 pak žalobce byl nezaměstnaný a živil se přeprořádáním dovezeného oblečení. Od ledna do dubna 2016 působil jako údržbář ve škole. Tuto pozici ale opustil z důvodu jeho bisexualitu, jelikož prý nebyl dobrým příkladem pro děti. Dále sdělil, že bez dokončeného středoškolského vzdělání je téměř nemožné sehnat zaměstnání a doplnil, že studium nedokončil v důsledku svého přístupu k plnění studijních povinností.
45. Vyjma popsání incidentu byl žalobce napaden policií krátce před svým odjezdem ze země. Při pobytu na pobřeží byli on a jeho kamarád legitimováni. Vzhledem k tomu, že kamarád neměl doklad totožnosti, vydal se s policistou na služebnu. Žalobce je i přes zákaz následoval, což mělo za následek jeho shoení na zem a pokutu 30 pesos za

narušení veřejného pořádku. Žádné jiné incidenty neměl a rovněž nebyl ani trestně stíhán.

46. V červenci 2016 sdělil blokový důvěrník matce žalobce, že vzhledem k jeho nezaměstnanosti může být dle zákona o příživnictví odsouzen až na jeden rok odnětí svobody.
47. Před svým odjezdem se žalobce registroval do politického uskupení Frank Pais, v jehož rámci bylo pořízeno několik fotografií. Následně zemi opustil pro výhrůžky vedoucího čtvrti. Žalobce je přesvědčený, že vedoucí o jeho členství ve straně věděl, neví však z jakého zdroje. Následně sdělil, že ve straně nezastával žádnou funkci a že neví, zda tato stále existuje.
48. Krajský soud posuzoval postup žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o azylu. Zároveň předesílá, že není smyslem soudního přezkumu znovu podrobně opakovat to, co již bylo jednou vyřčeno, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130). Soud připomíná i ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že není povinností soudu vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 As 44/2013-125).

1) Pochybení ve vztahu k zastaralosti a rozmanitosti použitých zpráv o zemi původu

49. K tomuto žalobnímu bodu krajský soud předně odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016, dle kterého: „*Zastaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany) pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové zprávy uplynul určitý čas. Zastaralá je taková zpráva, jež obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila.*“
50. Soud se seznámil se zprávami o zemi původu, kdy se jedná o zprávy z důvěryhodných zdrojů, a to Ministerstva zahraničních věcí České republiky, Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických, Amnesty International a Human Rights Watch. Soud si je vědom, že zprávy o zemi původu, vyjma dvou, pochází z roku 2017, přičemž rozhodnutí bylo vydáno 7. 11. 2019. Nicméně s odkazem na zmíněný rozsudek Krajského soudu v Praze, vydaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 4/2018, je ke shledání zpráv zastaralými třeba, aby došlo k podstatné změně situace v zemi původu. Tvrdí-li tedy žalobce, že se jedná o zastaralé informace, je také třeba, aby uvedl, z čeho tak usuzuje. Žalobce však doložil pouze tři novinové články hovořící o tom, že v Havaně byl potlačen pochod Pride v roce 2019, který byl předtím zakázán. Že k podstatné změně situace na Kubě nedošlo, dokazuje především zpráva Ministerstva zahraničních věcí ze dne 18. 12. 2019, vycházející z informací poskytnutých Zastupitelským úřadem České republiky v Havaně, přiložená k vyjádření žalovaného k žalobnímu podání, která reflektuje i zrušení pravidelného průvodu za práva LGBTI. Nic však nesvědčí o tom, že by se, vyjma zrušeného pochodu, přístup vládnoucí garnitury k LGBT komunitě změnil. Po srovnání zpráv z roku 2017, ze kterých správní

orgán vycházel, a zmíněné zprávy Ministerstva zahraničních věcí z roku 2019 došel krajský soud k závěru, že nedošlo k tak podstatné změně, aby bylo možné považovat zprávy o zemi původu za zastaralé. Bylo by tak v rozporu se zásadou procesní ekonomie, aby za takové situace byly pořizovány zprávy nové.

51. Pokud žalobce chtěl rozporovat aktuálnost zpráv, ze kterých žalovaný vycházel, měl tak učinit po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí konaném dne 22. 8. 2019. Přestože o tomto úkonu byla zástupkyně žalobce informována výzvou ze dne 6. 8. 2019, doručenou téhož dne, nedostavila se k němu, o čemž svědčí úřední záznam ze dne 22. 8. 2019, založený ve správním spise. Správní orgán tak neměl možnost se v napadeném rozhodnutí s touto námitkou vypořádat.
52. K námitce žalobce ohledně konzulární informace opatřené od Velvyslanectví Kubánské republiky v České republice krajský soud pouze pro úplnost dodává, že nejde toliko o zprávu o zemi původu, jako o informace ohledně konzulárních služeb poskytovaných kubánským občanům. Úvaha o nutnosti naplnění náležitostí § 23c zákona o azylu je tak vzhledem k obsahu dokumentu lichá.

2) Pochybení ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu

53. Jak plyne z § 12 písm. a) zákona o azylu: *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.“*
54. Dle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledování rozumí *„závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“*
55. Krajský soud po prostudování správního spisu konstatuje, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován v intencích ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce ve svých podáních učiněný vůči soudu, ani v proběhlém jednání, neuvedl žádné konkrétní skutečnosti o tom, že by v zemi původu vyvíjel jakoukoliv aktivní politickou činnost, vyjma tvrzeného vstupu do strany Frank Pais několik dní před svým odjezdem. Důvěryhodnosti azylového příběhu, konkrétně jeho části relevantní pro posouzení existence azylového důvodu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, snižuje i skutečnost, že v prvním pohovoru se o členství ve Frank Pais nikterak nezmínil, stejně tak v zaslaném vlastnoručním vyjádření, hovořil o něm až v doplňujícím pohovoru. Nadto je třeba dodat, že jak i sám žalobce uvedl, nelze § 12 písm. a) zákona o azylu aplikovat při pouhém členství v politické straně. Krom později uvedeného členství v politickém uskupení žalobce od počátku uváděl svůj nesouhlas s politickým systémem na Kubě, nicméně ze správního spisu není zřejmé, že by žalobce tento svůj názor někdy veřejně prezentoval. Nelze opomenout ani skutečnost, že žalobce opustil zemi legálně z mezinárodního letiště a s platným cestovním pasem. Podmínky citovaného ustanovení pod písm. a) žalobce tedy nesplňuje a s uvedeným závěrem žalovaného i jeho odůvodněním soud souhlasí. Se zásahem policie, vyhledáním v místě bydliště a legitimováním policií se soud vypořádal v následující části rozsudku. Na základě těchto poznatků krajský soud konstatuje, že nedošlo ani k porušení shromažďovacího práva ani práva na svobodu projevu.

3) Pochybení ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu

56. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se udělí cizinci azyl „*bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště*“.
57. K námitce hrozícího pronásledování z důvodu příslušnosti žalobce k sexuální menšině soud uvádí následující. Správním orgánem nebyl žalobci udělen azyl z výše citovaného důvodu, neboť vycházel ze zjištění, že byť je situace LGBT komunity problematická z důvodu časté netolerance soukromých osob, došlo v posledních letech k zásadním změnám v přístupu kubánské vlády k příslušníkům sexuálních menšin.
58. Soud uvádí, že pro udělení mezinárodní ochrany je nezbytné, aby odůvodněný strach z pronásledování byl v příčinné souvislosti s některým z azylově relevantních důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, „*Pro naplnění podmínky souvislosti pronásledování s důvody pronásledování není třeba, aby rasa, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině, politické názory či pohlaví stěžovatele byly výlučnou příčinou pronásledování; postačí, pokud jde o příčinu rozhodující pro způsobení vážné újmy či odmítnutí poskytnout ochranu*“. V projednávané věci přichází z uvedeného výčtu azylově relevantních důvodů pronásledování příslušnost k určité sociální skupině a to za předpokladu, že je možné na Kubě považovat sexuální menšiny za sociální skupinu.
59. Pojem příslušnosti k určité sociální skupině je třeba vykládat ve shodě s čl. 10 odst. 1 písm. d) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 (dále jen „kvalifikační směrnice“), dle které tvoří skupinu určitá společenská vrstva „*zejména jestliže a) příslušníci této skupiny sdílejí vrozený charakteristický rys nebo společnou minulost, kterou nelze změnit, nebo sdílejí charakteristiku nebo přesvědčení, které jsou natolik zásadní pro totožnost nebo svědomí, že daná osoba nemá být nucena, aby se jí zřekla, a dále b) tato skupina má v dotýcné zemi odlišnou totožnost, protože ji okolní společnost vnímá jako odlišnou*“.
60. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006-52, příslušnost k některé ze sexuálních menšin vytváří sama bez dalšího začlenění jedince k určité sociální skupině a to za předpokladu, že tato vlastnost je ve společnosti, ke které se příslušnost posuzuje, relevantní kritériem rozlišení a pokud je u daného jedince relativně nezměnitelná. Např. bisexuálové tedy vytvářejí sociální skupinu tam, kde je tato jejich charakteristika významná pro náhled okolí na ně. K vytváření sociální skupiny by nedošlo tehdy, pokud by bisexualita byla v očích široké společnosti bezpředmětná. V tomto smyslu je nasnadě konstatovat, že příslušníci LGBT komunity jsou sociální skupinou nejen na Kubě, ale i v České republice nebo v řadě jiných západních demokratických států.
61. Z Informací Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 18. 12. 2019, č. j. 139410-6/2019-LPTP, plyne, že došlo ke zlepšení postavení LGBT komunity na Kubě, kdy již nejsou vedeny cílené propagandistické kampaně proti této skupině obyvatel. Stále však může dojít ke krátkodobému zadržení osob zjevně homosexuální orientace. Rovněž došlo ke zrušení pravidelné průvodu za práva LGBTI. Vyšetřování násilí spáchaného na

uvedené komunitě probíhá obdobně jako v případě násilí spáchaném na jakékoli jiné skupině obyvatel. Co do vnímání soukromých osob lze říci, že je dána větší tolerance vůči LGBT u mladší generace, tolerantnější jsou obyvatelé větších měst. Dle zprávy obvykle nedochází k soustavné diskriminaci příslušníků komunity. Obdobně plyne i z ostatních zpráv založených ve správním spise. Z nich je dále zřejmé, že k dekriminalizaci homosexuálního styku došlo již v roce 1979.

62. Žalobce v průběhu řízení tvrdil, že byl v roce 2011 napaden policií během potyčky v parku. K uvedenému průběhu rvačky krajský soud uvádí, že použití donucovacích prostředků je při popisované situaci, pokud bude naplněna zásada přiměřenosti zásahu, legální i v České republice. Jestliže uvedená zranění způsobila žalobci policie, jednalo se dle popsaného průběhu o exces jednotlivých příslušníků, zasahujících proti hromadné potyčce v parku, nikoliv o cílený zásah vůči komunitě LGBT. Žalobce však nikterak nedoložil, vyjma svého tvrzení, že jeho matka podala stížnost vůči příslušníkům policie, k jehož prokázání však během správního řízení ani řízení před soudem žalobce nepředložil žádné potvrzení. Zároveň ani netvrdil, že by využil dalších prostředků vnitrostátního práva, kterými by bylo možné docílit nápravy vadného stavu. K návrhu na provedení výslechu matky žalobce soud nepřistoupil z důvodu pochybností o objektivitě takového výslechu, které jsou dány blízkým příbuzenským vztahem. I v případě, že by soud vzal zmíněné napadení z důvodu bisexuality žalobce za prokázané, jeden zmíněný incident nemůže sám o sobě znamenat, že bude žalobce po návratu do země původu azylově relevantně pronásledován. Soud má za to, i s odkazem na vypořádání první žalobní námitky, že si žalovaný obstaral dostatek aktuálních zpráv o postavení LGBT osob v zemi původu a zde uvedené informace ve vztahu k žalobci správně vyhodnotil. K pokutě uložené policistou soud uvádí, že jak plyne z žalobcem uvedených okolností, šlo ze strany příslušníka policie o legitimování žalobce a jeho přítele a následné neuposlechnutí pokynu policisty. Krajský soud připomíná, že povinnost poskytnout součinnost policii při zjišťování a ověřování totožnosti je dána i v České republice, rovněž vypsání pokutového bloku z důvodu neuposlechnutí pokynu policisty zcela zřejmě nevykročilo z mezí pravomoci policie. Nešlo tak o neoprávněný zásah státního orgánu vůči žalobci z důvodu jeho sexuální orientace. Obdobně pak tvrzená diskriminace v práci. Ta byla dle tvrzení žalobce způsobena soukromou osobou. Žalobce měl v popsaném případě užít prostředků vnitrostátního práva, jak vyplývá např. i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41. Jak plyne z prvního pohovoru s žalobcem, oblastním velitelem byl vyhledán z důvodu své nezaměstnanosti s upozorněním, že v případě setrvání takového stavu bude postupováno v souladu s kubánským právním řádem. Tvrzení, že tak bylo učiněno z důvodu sexuální orientace žalobce nebo z důvodu jeho politické aktivity, která vyplynula z pozdějších pohovorů a podání k soudu, krajský soud hodnotí jako účelová s cílem zvýšení relevantnosti azylového příběhu žalobce při snaze získat mezinárodní ochranu.

63. Z důvodů výše uvedených se tak soud ani s tímto žalobním bodem nemohl ztotožnit.

4) Pochybení tkvící v neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu

64. K dílčí námitce dotýkající se neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu krajský soud uvádí, že dle citovaného ustanovení se mezinárodní ochrana udělí tehdy, pokud by cizinec v případě návratu do vlasti byl ohrožen skutečným nebezpečím vážné újmy spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu a nemohl by nebo by nebyl schopen využít

ochrany svého státu. Dle žalobce mu v případě návratu hrozí pronásledování z důvodu jeho bisexuality. Jak plyne z výše uvedeného, zejména pak z vypořádání třetí žalobní námitky, žalobci v případě návratu do země nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy, jejíž způsobení by bylo přičitatelné státu. Přičemž reálným nebezpečím je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, nutno rozumět, že ve významném procentu případů dojde k nežádoucímu následku a žadatel tak má oprávněný důvod se domnívat, že podobný následek může velmi pravděpodobně postihnout i jeho. Taková pravděpodobnost nicméně ze správního spisu není zřejmá.

65. K tvrzené zastaralosti zpráv soud opět odkazuje na vypořádání první žalobní námitky. Ke snižující svobodě tisku a zatčení novináře krajský soud uvádí, že ze strany žalobce nebylo v průběhu správního řízení tvrzeno, že by aktivně publikoval. Krajský soud proto neshledal spojitost mezi namítaným a azylovým příběhem žalobce. Soud se dále ztotožnil s tvrzením žalovaného, že obtížnost postupu získání pobytového oprávnění nemůže být důvodem pro udělení azylu.
66. Co do hrozících následků za podání žádosti o azyl krajský soud uvádí, že z Informací Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 plyne, že na Kubě došlo v roce 2012 k novele Migračního zákona č. 1312, a to dekretem č. 205. Dle zprávy je nové znění migračního zákona převážně respektováno a občanům Kuby se ve většině případů zásadním způsobem nemění jejich postavení vůči kubánským úřadům a takové osoby nemají problém s reintegrací ani omezení v přístupu k sociálnímu a zdravotnímu systému či na trh práce. Jestliže tito občané neporušili ustanovení migračního zákona, nejsou jim ukládána žádná omezení nebo sankce. I když kubánský občan překročí dvouletou lhůtu pobytu v zahraničí, může na kubánském zastupitelském úřadě předložit žádost o obnovení trvalého pobytu na Kubě. Při takovém postupu by se dotýčný neměl setkat s negativními důsledky svého návratu. Z citované zprávy, která je součástí správního spisu, je zřejmé, že obava žalobce z návratu do vlasti není důvodná a ničím nepodložena.
67. Ani námitku, že udělení azylu je nezbytné z důvodu nejlepšího zájmu dítěte neposoudil soud jako důvodnou. Není pravdou, že rodina nesmí vycestovat mimo Českou republiku. Oprávněnost takového tvrzení neplyne ani ze zákonné úpravy, ani z uvedených okolností. S hrozbou pronásledování se soud vypořádal již v předešlých částech rozsudku. Soud tak konstatuje, že se ztotožnil s odůvodněním správního orgánu uvedeným na str. 18 rozhodnutí a tam odkazovaným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2011, č. j. 4 Az 9/2010.
68. Nadto k udělení humanitárního azylu krajský soud odkazuje na § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.“* K tomuto soud uvádí, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je v plném rozsahu na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu pouze v rozsahu nevybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem, tedy zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla spravedlivého procesu. Za splnění těchto pravidel není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné závěry.

VII. Závěr a náklady řízení

69. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
70. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. října 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně